

Oriola, quan els diners fan mala olor

El president valencià, Francesc Camps, manté al càrrec l'alcalde d'Oriola, José Manuel Medina, un dels seus fidels al sud, que és terra zaplanista. El primer edil és investigat pel fiscal anticorrupció d'Alacant per quatre suposats delictes. Les irregularitats, però, semblen inherents al Baix Segura de fa anys, i no somouen una població molt conservadora, seu de bisbat.

MAYTE MARÍN / EL TEMPS

Les grues formen part indestruïble del paisatge d'Oriola. L'alcalde Medina –a la foto, amb el president Camps– condueix cotxes regalats per constructors que han vist com terrenys no urbanitzables passaven a ser-ho. A la dreta, de lluny, la zona costanera del municipi, en contínua expansió.

Diners, doncs, vulles aplegar, si-ls pots haver no-ls deixes anar.

A Oriola parlaven català quan Anselm Turmeda va escriure el *Llibre dels bons amonestaments*, en què s'inclou l'apartat titulat *Elogi dels diners*, popularitzat per Raimon i que ens ha llegat més sentències antològiques, com ara la que resa: "Diners fan bé, diners fan mal, diners fan l'home infernal."

L'obra de l'escriptor mallorquí data del 1396, i, de fet, era ben coneguda: la feien servir els mestres, a les escoles, fins que va topar amb els inquisidors, que la trobaven massa agosarada.

Del pes de l'Església catòlica, a la capital del Baix Segura en saben molt: des del 1565 és seu de bisbat. Aquesta peculiaritat ha accentuat encara més un caràcter profundament conservador, temerari, classista, que encimbellia el ric fins al punt que l'humil mira d'imitar-lo cegament.

Terreny fèrtil, doncs, per a gent desperta, sense escrúpols, capaç d'anar a missa de dotze i tot seguit, al bar, tancar un negoci per davall de la taula. Capaç, fins i tot, de generar a la nit un

focus de neó que es percep des de l'espai. No hi ha una acumulació semblant de *puticlubs* com la de la "ruta de la carxofa", a tot el País Valencià. El catolicisme exhibit, que té el seu punt àlgid per Setmana Santa –la més vistosa del país–, amaga dosis de transgressió amoral, de descreïment de fons.

Vista des del cel, per tant, Oriola és fosforescent de nit. I negra de dia. Un enorme punt negre, de molts quilòmetres quadrats, acull una ciutat on la connivència entre poders públics i privats, entre la política i l'empresa, ha agafat tanta embranzida que frenar no és fàcil. Ni posant-hi tot l'esforç és senzill aturar l'escalada que, de fa anys, protagonitzen dues desenes de persones que, depenent de les circumstàncies, han estat més o menys propores, però sempre retroalimentant-se.

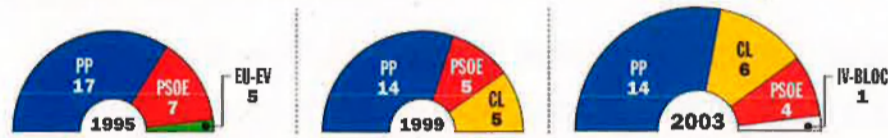
Pluja de milions. El riu Segura, sec i contaminat –només el Rin pot competir amb ell, quant a brutícia–, s'estanca al nucli urbà d'un municipi que alguns han rebatejat com *Orihuele*. Rep esporàdiques injeccions del riu Tajo, però no totes les necessàries. La sequera és una evidència, al Baix Se-

gura, i encara s'agreuja, a causa de la voracitat insaciabile d'uns constructors conscients que la llei és presa feble si al seu davant hi ha unes urpes deleroses d'instaurar-se allà on els donen o no permís. Perquè, a Oriola, "primer s'edifica, i després es permet edificar". Entre 20.000 i 30.000 habitatges no tenen el vistiplau del consistori. Els propietaris més desafortunats han hagut de pagar una multa perquè la vida continuara igual. No els han enderrocat la casa, però. I ni tan sols en dubtaven, si els l'enderrocarien. Tothom sap que les lleis, a Oriola, són relatives.

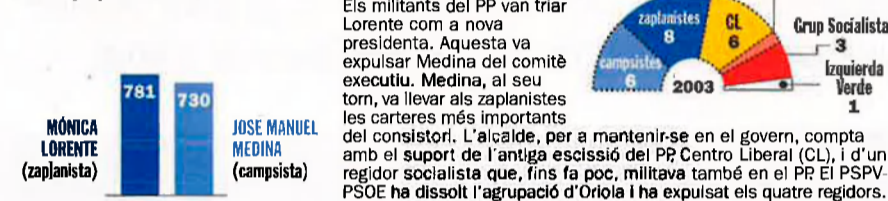
De Pilar de la Foradada a Guardamar del Segura no hi ha ni un pam de terreny lliure, allà on s'ensuma el salnitre. Pel mig cohabituen Torrevella i Oriola. De la saturació de Torrevella teníem notícies gràcies a les màfies que aprofiten l'amuntegament per actuar d'amagatotis, i, també, gràcies als apartaments de l'*Un, dos, tres*. D'Oriola, no se'n sap tant, sobretot tenint en compte que el centre històric queda trenta quilòmetres endins. El pla general d'ordenació urbana de Torrevella, dels anys vuitanta, és previ al d'Oriola –dels noranta–. Cap dels dos no s'ha

Moviments a l'Ajuntament

■ **RESULTAT DE LES TRES ÚLTIMES ELECCIONS**
Regidors

■ **RESULTAT DE L'ÚLTIMA ASSEMBLEA LOCAL DEL PP**
30 de juny del 2005

revisat, ni sembla que hi haja pressa per fer-ho.

“Si no hi ha una casa damunt d’una altra és perquè, literalment, no és possible. S’ocupen fins i tot rambles, fenomen inaudit i més que perillós”, relata un veí escandalitzat per l’allau de xalets i apartaments. No n’hi ha gaires, com ell. La majoria, tot i la brusca mutació que té lloc als seus voltants, se’n desentén. La majoria pensa que els polítics, que són els que hi entenen, faran allò que cal fer. I callen.

De vegades sí que clamen, als quatre vents, però només de tant en tant. Per exemple, quan es convoca una manifestació demanant “aigua per a tots”. L’entorn de la ciutat és agrari, però ja pocs s’hi dediquen. El “progrés” aturat per la manca de recursos hídrics té a veure amb el totxo, bé siga en forma d’habitatge, de piscina o de camp de golf. Els guanys seran per a uns pocs, però molts s’hi solidaritzen. Desitgen que els rics no reduequen la velocitat, que no cesse el seu trànsit coll avall. Com si fóra el tobogan d’un divertit parc aquàtic.

Primera esclatxa. El febrer de l’any passat, la fèrria circumferència que encerclava els capitosts d’Oriola va patir una esquerda fatídica. L’interventor del consistori, José Manuel Espinosa, s’inculpava d’haver-se apropiat de 30.000 euros de les arques municipals. Declarava això en un jutjat de Saragossa, on havia emigrat temporalment. *Ipsa facto* era destituït per l’alcalde Medina.

Al cap de tres dies, ja com a exinter-

ventor, Espinosa va citar els portaveus dels tres grups opositors –Centro Liberal, PSPV-PSOE i Izquierda Verde–. A casa seua, acompanyat d’un amic empresari, va detallar, fil per randa, tot de casos de presumpta corrupció que implicaven de ple Medina, diversos regidors de l’Ajuntament i empresaris de la zona.

El fiscal Briones implica l’alcalde, cinc regidors, dos assessors, quatre promotors i el secretari, conegut com ‘la Leona, que si no come, no trabaja’

Cinc gravadores van ser-ne testimoni. Sense acordar-ho prèviament, tots ells sabien que surarien les interioritats del municipi, i calia deixar-ne constància.

Espinosa va comunicar que va abonar a Necso –la firma encarregada de la recollida del fem al nucli urbà– factures falses per valor de 240.000 euros i un pagament extraordinari de 180.000 euros per evitar una vaga dels operaris. Que Doalco –empresa de Domingo Alcocer– havia cobrat 5.338.062,70 euros per la reforma de la glorieta de

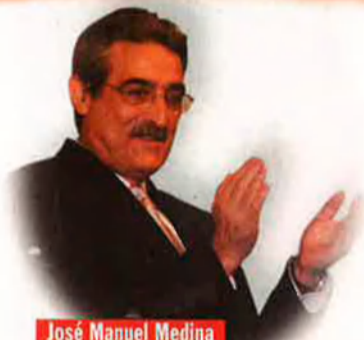
Gabriel Miró, pressupostada en 1.067.717 euros, i que, segons una auditoria feta pel Col·legi Oficial d’Enginyers Públics d’Alacant, va costar 2.036.396 euros com a màxim. També va avisar que la regidora de Festes, Mónica Lorente –zaplanista avui enfrontada a Medina–, no va ingressar els diners recaptats pels concerts que organitzava el consistori. D’Encarna Galiano, regidora entre els anys 1999 i 2003 –ara assessora d’obres públiques–, parella de l’alcalde, va assegurar que no presentava cap factura de les ordres de pagament que emetia. Antonio Franco, també regidor popular, no havia justificat la subvenció a una associació de moros i cristians. Eva Ortiz –vigent titular d’Urbanisme, viu en una casa il·legal des del 2003– i Antonio Rodríguez Barberà –exregidor d’Hisenda i avui secretari autonòmic d’Agricultura– eren els altres dos regidors esquitxats.

Espinosa també advertia que l’advocat i urbanista José Vicente Escudero, *el Manzanita*, havia cobrat comissions pel projecte de rehabilitació del centre històric. De la seua banda, Luis Alberto Prieto, cap de contractació de l’Ajuntament i familiar directe de Franco, rebia dos sous públics: l’altre era de professor interí a Múrcia. En fer-se públic, va dimitir el primer càrrec.

S’obre el forat. El passat 17 de juny Izquierda Verde denunciava els fets davant el fiscal general de l’estat, Cándido Conde-Pumpido, que delegava en el fiscal anticorrupció d’Alacant, Felipe Briones, qui acaba de precisar tots els actors d’aquestes trames creuades.

Briones troba trenta casos sospitosos de quatre delictes –malversació, prevaricació, falsedat i tràfic d’influències– per la gestió del consistori. Alcalde, cinc regidors, dos assessors i l’empresa Necso a banda, hi inclou quatre promotors de la zona: Domingo Alcocer, soci del Grupo Cotino –en què participa el conseller d’Agricultura valencià, Joan Cotino– i copropietari de la firma que va rebre 3,3 milions de sobrecost a la glorieta; José Antonio Rodríguez, *el Papeles*, propietari de la promotora que edificarà Tierras Nuevas I i II –gràcies a la requalificació feta pels campsistes, Centro Liberal i un regidor socialista fins ara afiliat al PP, Isidro

Un laberint d'interessos

José Manuel Medina

Quan l'estiu del 1995 Eduardo Zaplana accedeix a la presidència de la Generalitat Valenciana, nomena **Luis Fernando Cartagena** conseller d'Obres Públiques. Cartagena era l'alcalde d'Oriola des del 1986, i **José Manuel Medina** -regidor d'Urbanisme- passava a ser alcalde. Medina, al seu torn, situava **Jesús Ferrández** com a responsable de la regidoria que ell abandonava. La relació entre tots dos, però, no tardà a enterbolir-se. El 1998, de fet, Ferrández, encapçalant un grupet de cinc regidors del PP, creava un nou partit, **Centro Liberal**, i passava a l'oposició. La raó oficial -diferències entre ell i Medina per la contracta del fem-

mirava d'amagar-ne una de més potent: l'alcalde envejava que Ferrández, amb signatura delegada per a tot allò que tinguera a veure amb temes urbanístics, obtinguera més rèdits com a regidor que no l'alcalde.

En aquell moment ja feia anys que **Ángel Fenoll**, una figura clau quan parlem d'Oriola, hi rondava, pel consistori. Aquest empresari murcià havia obtingut, sense concurs, la contracta per

la recollida del fem a la zona litoral -però no al nucli urbà-. Un contracte renovable per un any que, intacte, ha estat vàlid fins a avui. Codemnat en tres ocasions per diversos delictes, de Fenoll diuen que, sempre, sota l'americana, duu una gravadora. Fet i fet, aquest *modus operandi* li ha permès de presentar alcaldes i regidors de tots colors. També és impossible entendre Oriola sense capir el rellevant paper que hi representa **Francisco García Ortuno**.

alcalde amb les sigles de la UCD, més tard independent, fins fa poc portaveu del PSPV-PSOE a l'Ajuntament, i, pel que sembla, futur líder d'Unió Socialdemòcrata de la Comunitat Valenciana, un experiment suposadament teixit des de les files del PP a fi

Isidro Hernández

d'esgarrapar vots als socialistes pel centre esquerra. García Ortuno va acusar l'any passat **Joan Ignasi Pla**, secretari general del PSPV-PSOE, de preocupar-se només del Baix Segura "para pasar la bandeja". Segons assegura, el secretari d'organització nacional, **Vicent Sarrià**, i el responsable de finances del partit, **Josep Maria Catalunya**, van dir-li, en un dinar celebrat el gener del 2003, que havia de tenir bona relació amb Fenoll, "per a ser tu qui arplegue" [diners per al partit]. Pla va optar per perdre l'agrupació

local després de més de cent anys d'història i ha refundat el partit amb una nova executiva, liderada per **Antonia Moreno** i integrada sobretot per professors, "amb una idea massa filosòfica de la política, cosa que no encaixa a Oriola", segons alguns. Podria no acabar ací la mala sort, però, per als socialistes. N'hi ha que parlen d'excessiva proximitat dels nous socialistes amb el PP, gràcies a la intermediació de **José Antonio Muñoz Grau**, portaveu de la Comisión Pro-Río. De

Jesús Ferrández

García Ortuno recorden la capacitat per afiliar gent al taulell dels bars. Avui, el PSPV-PSOE d'Oriola compta amb 150 afiliats. El PP, amb 3.000.

Entre aquests 3.000, fins fa poc hi havia el regidor socialista **Isidro Hernández**, militant popular des del 1990. L'acaben de donar de baixa, i ha estat l'únic dels quatre regidors de l'antic PSPV-PSOE que ha mirat d'accedir-hi de nou. A Hernández, però, no l'han acceptat, i de motius, n'hi ha: gràcies al seu vot, els regidors campsisistes van poder traure avant un pla urbanístic al setembre. Gràcies a ell, i als sis regidors de **Centro Liberal**, que han passat d'escissió a pota clau, pel PP al Govern. La pèssima relació entre Medina i Ferrández s'ha capgirat, de colp i volta.

L'alcalde, al capdavant, el necessita absolutament, per mantenir-se al poder. El PP local és controlat pels zaplanistes, que van eixir victoriosos de l'última assemblea municipal, esdevinguda el juliol passat: 781 vots contra 730 del sector campsisista. Novament Fenoll hi va tenir molt a veure: va llogar dos autobusos perquè tothom votara com a presidenta **Mónica Lorente**, far de la facció oposada a Medina dins del PP. L'alcalde, com a represàlia, va rellevar els regidors zaplanistes amb les responsabilitats més elevades al consistori. Lorente va expulsar Medina del comitè executiu local, i adverteix que "el PP d'Oriola s'aparta de qualsevol qüestió que genere el més mínim dubte" [sobre possible corrupció], a més d'afirmar que l'agrupació local "no mereix tot això". El referent, en aquest cas, seria més creatiu que no guerracivilesc: a la ciutat, els campsisistes tenen els seus constructors, i els zaplanistes, uns altres. Fenoll, dels segons, no vol ser un mer espectador.

Francisco García Ortuno

Ángel Fenoll

Mónica Lorente

Un terme al llindar de la saturació

Oriola ocupa una extensió notable –389 quilòmetres quadrats–, i compta una població censada que depassa les 75.000 persones, 25.000 de les quals són estrangeres. Al nucli urbà viuen 32.000 ciutadans, 23.000 a les pedanies i 21.000 a la zona costanera, que, a més, té tres camps de golf, de 18 forats cadascun. N'hi ha més, de previstos, tot i l'escassetat d'aigua.

Hernández– i que sufraga un Canal 34 servil amb Medina, Francisco Marcos, promotor de diverses urbanitzacions i a qui van permetre fer un quart centre comercial a la costa, i Joaquín Antonio Grau Pomares, que havia vist requalificats 2 milions de metres quadrats: hi va aixecar 5.400 habitatges i un camp de golf.

En aquests dos últims casos hi ha matisos afegits de gran importància. Sembla que Marcos va regalar un Audi A8 a l'alcalde, i Grau ha cedit un Rolls Royce Bentley –de 200.000 euros de valor, tot i que, de cotxes, l'alcalde no en parla: “és una impertinència, preguntar-me quin cotxe conduisc, en tinc cent, al meu garatge”– i un xalet al seu nom –taxat en 1 milió d'euros, i on Medina diu que viu llogat–, com a contraprestació pels favors. Briones sospita també que hi ha hagut regals en forma de joies a les regidores i les dones dels regidors implicats.

L'última peça –avui– és el secretari de l'Ajuntament, el funcionari de rang més alt: Alfonso Martínez, la Leona: “si la leona no come, no trabaja”, es diu d'ell. Una de les 30 irregularitats que s'ensuma Briones és l'adjudicació, sense contracte, del PGOU a la Leona.

L'home que va denunciar el cas al fiscal

Monserrate Guillén, regidor d'Izquierda Verde al consistori oriolà, va dur els casos de presumpta corrupció denunciats per José María Espinosa al fiscal general de l'estat, a través d'Els Verds del País Valencià. “Tot i que Centro Liberal i el grup socialista [el PSPV-PSOE dissolt] volien fer-ho tot a través de la premsa, nosaltres creiem que calia denunciar-ho davant el fiscal.” Al cap de poc temps, el PP va trencar-se, els liberals i un *popularsocialista* van pactar amb el PP, i el PSPV-PSOE real estava fora del consistori: només ell continua en la posició inicial. I demana que el cas es duga fora d'Oriola, pel retard dels jutjats locals i perquè “l'Ajuntament està paralitzat”. Sospita, fins i tot, d'alguns jutges: “L'anterior va impedir posar-hi tanques, als camps, perquè hi pogueren transitar els camions de Fenoll. Aquell jutge, que era interí, treballa a l'Ajuntament.” A Oriola, a més, el consistori reserva vuit places de pàrquing gratuïtes als magistrats. Un “detall” anormal. Un dels caps visibles del nou Palau de Justícia assegura que “la dona del Cèsar no sols ha de ser honorada, sinó semblar-ho”, i amb fets com aquest, que els magistrats defugen, “sempre pots tenir al cap que has d'agrair alguna cosa, a qui siga”. Guillén destaca la importància de Ciutadans per la Transparència, que han presentat 2.500 signatures perquè el fiscal s'afanye a intervenir-hi.

Dalt, fragments de la denúncia d'Els Verdes davant el fiscal general i del contracte de Fenoll de 1992. A sota, fotocòpia del carnet del PP d'Hernández.

Segon front. Era, sense dubte, l'hora d'Àngel Fenoll, l'empresari latent al Baix Segura. Des del 1992 s'encarrega de la recollida de fem a la zona de platja, tot i que el contracte, directe, sense mediar concurs, era prorrogable per un any. Ni tan sols va fer-se efectiva, la pròrroga. Els camions de Colsur se n'han fet càrrec durant tretze anys, perquè sí. Reclama al consistori —fa un any que l'alcalde Medina i ell no es poden veure— vora 6 milions d'euros.

Fenoll, però, ja es conformaria amb legalitzar la contracta fantasma. Medina, en enemistar-se, va convocar un concurs per a la gestió integral del servei: ciutat, pedanies i costa. Necso i Fenoll estaven en l'ull de l'huracà.

S'hi van presentar cinc firmes, entre les quals la de Fenoll era la més barata. Ha estat ACS, a través de la seua filial Urbaser, qui ha obtingut el primer lloc. Colsur n'ha quedat tercera, i entre les candidates també hi havia Doalco, propietat d'Alcocer i la família Cotino. Uns 550 milions d'euros per la recollida de fem de 25 anys. Poca broma.

Fenoll deu tenir la casa —o les cases— plena de gravacions: a polítics, a empresaris, a periodistes... I les fa servir quan ho necessita. Ha descobert una conversa amb Jesús Ferrández, líder de Centro Liberal, segons la qual la filial de Florentino Pérez pagaria 2 milions d'euros de comissions: 200 milions de pessetes a repartir entre l'alcalde i el regidor Franco; 25, per a l'assessor Escudero, i 100 per als opositors Isidro Hernández —el regidor *popularsocialista*— i el Centro Liberal.

Ingènuament, Ferrández explica a tot un gat vell com Fenoll els ets i uts de l'oferta d'ACS. I més. Li suggereix

que no aspira a ser alcalde, en les properes eleccions, en els següents termes:

—*Yo eso de ser alcalde me suda la polla. Yo lo que quiero es mangonear por detrás. Si el que se ha equivocado conmigo es Medina. Podría haber sido el tío más feliz del mundo, teniéndome a mí mangoneando por detrás. Es lo que más me ha gustado siempre. A mí, eso de los discursos me suda el capullo.*

Fenoll, tot seguit, hi apunta:

—*Espérate, que yo me enteraré, si yo veo fisuras o algo lo hablamos y vamos a ver cómo salimos de esto.*

Ferrández, aleshores, se sincera:

—*Si yo veo fisuras también te lo digo. Nada más que mangoneemos un poco y cogiendo un par de PAU [pla d'acció urbanística] de 4 millones de metros cuadrados, ni basuras ni la puta que la parió.*

—*Es verdad, es verdad, sí.* [Fenoll]

—[Ferrández] ...*Calcula que los 3 millones son millón y medio de metros*

cuadrados, y la media entre el suelo y lo que gane de las viviendas, ponle como mínimo un beneficio de 20.000 pesetas el metro cuadrado, salen 30.000 millones de pesetas, que es lo que están ganando esos hijos de puta.

En una gravació prèvia, Ferrández li deia a Fenoll que la comissió era de 240 milions: 80 per a Escudero, 80 per a Medina i Franco i 80 per al Centro Liberal.

Fenoll arrossega tres condemnes, té advocadors il·legals i ha provocat incendis en propietats seues per destruir proves. És un agent electoral zaplanista que ha donat feina a Carmen Zaplana, germana de l'expresident valencià.

Ferrández, expopular que ara pacta amb el campsista Medina —n'és el principal suport—, és mort, políticament. L'alcalde, immers en una obsedida travessa per esgotar el seu mandat —no pensa dimitir—, desoeix les veus que des del zaplanisme, localment i provincialment, el conviden a anar-se'n. Fins i tot demanen a Francesc Camps que "es desvincule" de Medina, mentre aquest diu que compta amb el suport absolut del president. Camps, en realitat, manté un silenci penitent que multiplica la tensió.

"L'altre" Franco. A més del regidor, un altre personatge d'igual cognom és ben present a la vida de Medina: Francisco Franco. Si l'alcalde tem avui per la propera gravació —que n'hi haurà: no hem de menystenir la discoteca de Fenoll—, fins al novembre del 2004 patia per la visita mensual d'un grup de manifestants que protestaven al davant de l'estàtua del dictador, en plena glorieta de Gabriel Miró, la del sobrecost. Fins

El Casino d'Oriola, fundat el 1916, és exclusiu per als dos centenars de membres. A dalt, record als socis "caídos por Dios y por España".

i tot, de vegades, en plena nit, hi llançaven bosses de pintura roja. Eren *comandos* amb molta gent de fora, farts que el PP, votació rere votació, impedira la retirada d'un monolit aixecat el 1978 per subscripció popular.

Encara existeixen, però, deixos d'èpoques passades, com l'avinguda de José Antonio, el carrer de l'Alcázar de Toledo o un escut de la república.

I, això sí, una admiració intensa per a Miguel Hernández, oriolà il·lustre, la casa del qual es conserva a la perfecció gràcies a la gestió de l'Ajuntament. El tarannà d'Hernández, mort en plena postguerra, no encaixa del tot en una societat com la oriolana, però és venerat. També Antonio Gutiérrez, excoordinador general de CCOO, és natural de la capital del Baix Segura.

Excepcions que confirmen la regla, en tot cas. El 1982, en arribar els so-

cialistes a la Moncloa, n'hi hagué que van adreçar-se, en veu baixa, als militants del poble suplicant-los: "No nos queméis las iglesias, por favor." Un dels que aleshores vivia al poble, avui emigrat i simpatitzant del PSOE, opina que "és una societat culturalment retardada, que ha pres de la modernitat només allò materialista, sense adaptar-ne els nous costums: són de dreta fins i tot els d'esquerra, que voten socialista sense tenir una veritable cultura socialista, i crec que és fruit de la història, perquè la dreta sempre els va perseguir".

Un de cada cinc sufragis, al 2003, va anar a parar a PSPV-PSOE o Izquierda Verde. La resta, va ser vot conservador. I, passe el que passe, això no variarà, al 2007: "Guanyarà el PP, de llarg", vaticina un analista polític del Baix Segura. Els zaplanistes, avança aquesta font, ostentaran l'alcaldia.

Marbella? Ni sentir-ne a parlar, de Marbella. Els veïns d'Oriola maleeixen la mala sort d'haver coincidit amb l'escàndol andalús. Ells, que assumeixen les "desviacions" del poder, que mai no canviaran de manera de pensar, no imaginem una versió semblant a casa seua. "D'avisos, n'han rebut –certifica la font abans citada–, la fugida de l'interventor va significar un caos, va posar tothom alerta". "A Marbella els veïns n'eren conscients, de què passava, i ací també, ací la conversa entre Fenoll i Ferrández és la típica entre un empresari i un polític; ací, als plens, saps qui ha cobrat i qui no, des d'abans de celebrar-se, i mai no hi ha sorpreses", explica. "Fins i tot ha mort gent, al submon de les màfies, en casos relacionats amb la construcció", recorda.

No es revoltarà, Oriola. Podria ser que fins i tot isqueren en defensa de la seua classe política i econòmica. Reverència al ric. *El hombre del casino provincial*, que en deia Antonio Machado, contemporani de Miguel Hernández.

És la desconfiança elevada a la màxima potència: mai no ha funcionat cap cooperativa, perquè "si a tu et convé, potser a mi no". És la mentalitat negativa: no fer res que se n'isca, d'allò normal. Molesta que se'n parle, no que passe.

Víctor Maceda

Vint anys vertiginosos

Els casos de corrupció a Oriola han estat molt prolífics en les dues darreres dècades. Al capdavant, Luis Fernando Cartagena i José Manuel Medina.

La decisió de la Fiscalia Anticorrupció de presentar una denúncia en la qual s'acusa de quatre presumptes delictes de corrupció l'alcalde d'Oriola, José Manuel Medina –un dels homes de confiança del president de la Generalitat, Francesc Camps, a les comarques alacantines–, ha fet esclatar definitivament una crisi política que té el seu origen ara fa vint anys, tot i que hi coincideixen molts protagonistes.

De fet, per entendre els escàndols que sacsegen Oriola cal anar dues dècades enrere, quan governava el consistori el darrer responsable socialista que ha tingut la ciutat, Vicente Escudero, i quan un metge anomenat Luis Fernando Cartagena estava a punt de fer-se amb el govern local per inaugurar una nissaga d'alcaldes del PP que, des d'aleshores, ha dirigit el municipi amb majories aclaparadores.

Cartagena pactà el gener del 1985 de desallotjar de l'alcaldia l'esmentat Vicente Escudero, precisament, amb Francisco García Ortuno, aleshores independent i avui portaveu socialista –tot i que expulsat del PSPV-PSOE–, com a company de viatge. Malgrat tenir la majoria, l'accés al poder de Cartagena, un jove dirigent polític que era el referent de l'aleshores Alianza Popular a Alacant, no es produí fins a un any i mig més tard, arran d'una sentència judicial que obligà a convocar el nou plenari per triar alcalde. Uns mesos després, a les eleccions del 1987, Luis Fernando Cartagena aconseguia una ampla